

„THE NEW YORK TIMES“ BESTSELERIŲ AUTORĖ

Suktas
MELAS

TWISTED
KETVIRTA KNYGA

ANA HUANG

baltos lankos

Ana Huang

Suktas melas

romanas

Iš anglų kalbos vertė Renata Petrylaitė

baltos lankos

1 skyrius

Stela

– Stela!

Mano širdis pašėlo plakti greičiau. Niekas taip nesužadindavo instinkto kovoti arba bėgti kaip Mereditos balsas.

– Taip? – Po nieko nesakančia veido išraiška mėginau paslėpti nerimą.

– Tikiuosi, sugebėsi viską pargabenti į biurą. – Ji apsivilko palatą ir persimetė rankinę per petį. – Esu pakviesta į vakarienę, kurios niekaip negaliu praleisti.

– Ži...

Ji jau buvo dingusi už durų.

– ...noma, galiu, – pabaigiau.

Nustojęs darbuotis, fotografas kilstelėjo man antakius. Atsakiau pavargusiu gūžtelėjimu. Aš ne pirma ir ne paskutinė redaktorės padėjėja, kenčianti po tironiškos vadovės padu.

Kadaise darbas mados žurnale man atrodė tikra svajonė. Dabar, išdirbus ketverius metus „Vašingtono stiliuje“, iš svajonės liko tik blankus atspindys.

Kol susikroviau visą fotosesijos rekvizitą, užvežiau daiktus į biurą ir pagaliau pėsčiomis patraukiau namo, mano kakta jau spindėjo nuo prakaito, o raumenys po truputį virto drebučiais.

Saulė buvo nusileidusi prieš pusvalandį. Gatvių žibintai ant sniegu užverstų šaligatvių skleidė blankią oranžinę šviesą.

Miestas buvo perspėtas dėl artėjančios pūgos, bet ji užgrius tik vėliau vakare. Pareiti pėsčiomis bus greičiau nei važiuoti metro, kuris paklaikdavo iškritus vos coliui sniego.

Sakytum, miestas ir labiau galėtų būti pasiruošęs, juk sninga kasmet. Bet ne. Tik ne Vašingtonas.

Nerekėjo man žiūrėti į telefoną žingsniuojant, ypač tokiomis oro sąlygomis, bet negalėjau susilaikyti.

Atvėriau laišką, kurį gavau popiet, ir įsistebeilijau į ekraną, laukdama, kol žodžiai virs kokiais nors labiau guodžiančiais. Bet niekas nepasikeitė.

Nuo balandžio 1 d. privataus kambario kaina Grinfildo slaugos namuose padidės iki 6500 dolerių per mėnesį. Iš anksto atsiprašome už galimus nepatogumus, tačiau esame įsitikinę, kad šie pokyčiai leis užtikrinti dar aukštesnę paslaugų kokybę mūsų gyventojams...

Skrandyje suteliūskavo žaliasis glotnutis, kurį išgėriau per pietus.

Nepatogumai, sako jie. Taip vadina kainos slaugos namuose pakėlimą daugiau nei dvidešimčia procentų. Nuduodami, kad dar gyvi ir kvėpuojantys, *pagalbos reikalingi* žmonės nenukentės nuo naujosios vadovybės godumo.

Įkvėpk – vienas, du, trys. Iškvėpk – vienas, du, trys.

Tikėjausi, kad gilus kvėpavimas apmaldys kylantį nerimą.

Mora mane faktiškai užaugino. Ji – vienintelis žmogus, kuris visada buvo šalia, nors dabar jau nebežinojo, kas aš tokia. *Negaliu* jos perkelti kitur. Grinfildo slaugos namai – geriausi visame regione, be to, jau tapę Morai tikrais namais.

Niekas – nei draugai, nei artimieji – nežinojo, kad moku už jos priežiūrą. Nenorėjau girdėti klausimų, kurie

neišvengiamai jiems kiltų. Tiesiog teks rasti būdą padengti didesnes išlaidas.

Galbūt galėčiau bendradarbiauti su daugiau prekių ženklų arba išsiderėti didesnius įkainius už reklamą savo tinklaraštyje ir instagrame. Artėjo vakarienė su „Delamonte“ Niu-jorke; vadybininkas sakė, kad tai bus tarsi atranka tapti jų prekių ženklo ambasadore. Jei tik man pavyktų...

– Panele Alonzo.

Gilus, sodrus balsas nuslydo mano oda lyg juodas akšomas. Sustojau it įbesta. Kūnu perbėgo drebulys – iš malonumo, bet kartu tarsi įspėdamas.

Pažinau tą balsą.

Iki šiol girdėjau jį vos tris kartus, bet tiek pakako.

Balsas nepamirštamas, kaip ir jo savininkas.

Man krūtinėje sužioravo budrumo kibirkštis, bet greitai ją užgesinau. Pasukau galvą. Mano žvilgsnis nuo galingų žieminių padangų kilo aukštyn, slinko glotniomis įspūdingo juodo „McLareno“, sustojusio šalia, linijomis, kol pasiekė nuleistą keleivio langą ir minėtojo balso savininką.

Širdis akimirką stabtelėjo.

Tamsūs plaukai. Viskio spalvos akys. Dailus veidas išskaptuotas tarsi paties Mikelandželo.

Kristianas Harperis.

Elitinės apsaugos bendrovės generalinis direktorius, „Miražo“ – prašmatnaus daugiabučio, kuriame gyvenu, – savininkas ir, ko gero, pats gražiausias bei pavojingiausias vyras, kokį man kada nors teko sutikti.

Neturėjau jokių įrodymų, kad šis žmogus pavojingas, apie tai kuždėjo tik nuojauta, bet ji manęs dar niekada neapgavo.

Greitai įkvėpiau. Iškvėpiau. Nusišypsojau.

– Pone Harperi, – mandagiai atsiliepiu. Mano atsaką jis pasitiko sausai šyptelėdamas.

Matyt, tik jam vienam leidžiama kreiptis į žmones pavadėmis, tarsi mes visi gyventume milžiniškame nuobodžiamame posėdžių kambaryje.

Kristianas žvilgsniu palydėjo man ant peties besileidžiančias snaiges, tada pažvelgė tiesiai į akis.

Šįsyk kelias akimirkas širdis neplakė.

Nuo apsunkusio jo žvilgsnio manyje tarsi elektra suspragėjo ir prireikė visos valios, kad neatsitraukčiau, nenusipurtyčiau to keisto virpulio.

– Oras pasivaikščioti – pats tas, – nepermanomu kaip ir žvilgsnis balsu ištare Kristianas.

Man per sprandą nusirito karščio banga.

– Visai nieko, – pasakiau.

Tik tada pastebėjau, kaip bauginamai sparčiai tirštėja snygis. Ar tik pūga neužklups *truputėlį* anksčiau, nei prognozuota?

– Gyvenu vos už dvidešimties minučių kelio, – pridūriau, kad... Pati nežinau kodėl. Gal kad paaiškinčiau, jog nesu visiškai kvaiša per pūgą išsiruošti į miestą.

Geriau pagalvojus, vis dėlto turbūt reikėjo važiuoti metro.

– Pūga jau artinasi, o šaligatviai apledėję. – Kristianas atsirėmė dilbiu į vairą. Tas judesys neturėjo jokios teisės būti toks jaudinantis. – Sėskitės, pavešiu.

Pasiūlymas visai suprantamas, juk jis irgi gyvena „Mirazė“. Tiesą sakant, Kristiano apartamentai – tiesiai virš mano buto.

Vis dėlto papurčiau galvą.

Vien mintis apie tai, kad atsidirčiau su šiuo vyru toje pačioje ribotoje erdvėje, net jei tik kelioms minutėms, manyje sužadino keistą baimę.

– Man viskas gerai. Esu tikra, turite svarbesnių dalykų, nei vežioti mane po miestą, o pasivaikščiojimas pravalo galvą, – išbėriau paskubomis. Paprastai nešnekėdavau, kas ant seilės užėjo, bet jei jau pradėdavau, nebent atominės bombos sprogimas būtų galėjęs mane sustabdyti. – Be to, naudinga prasimankštinti, o man vis tiek reikia išbandyti naujus žemišnius batus. Šiomet pirmą kartą juos apsiaviau. – *Nutilk.* – Tad, nors esu labai dėkinga už pasiūlymą, visgi turiu mandagiai atsisakyti.

Mažne pritrūkusi kvapo, užbaigiau šį trumpą, pusiau rišlų monologą.

Man vis geriau sekėsi žmonėms atsakyti, bet vis dar jausdavau poreikį be galo, be krašto teisintis.

– Juk suprantamai kalbu? – pridūriau, nes Kristianas tylėjo.

Kaip tik tą akimirką prašvilpęs žvarbus vėjo gūsis nuplėšė man nuo galvos palto gobtuvą ir, kiaurai prasiskverbęs pro visus drabužių sluoksnius, sukėlė nevalingą drebulį.

Studijoje prakaitas varvėte varvėjo, bet dabar man buvo taip šalta, kad net prisiminimai apie šilumą atrodė apšerkšniję.

– Suprantamai, – pagaliau tarstelėjo Kristianas vis dar neperprantamu balsu ir veido išraiška.

– Puiku, – išdaužiau kalenančiais dantimis. – Tuomet leisiu jums...

Mane nutraukė tylus durų spynos spragtelėjimas.

– Sėskitės į automobilį, Stela.

Įsėdau.

Tariau sau, jog paklusau dėl to, kad per penkias minutes temperatūra kažkaip sugebėjo nukristi dvidešimčia laipsnių, bet žinojau, kad meluoju.

Įsėdau dėl to, kaip skambėjo mano vardas, to balso ištartas ramiai ir valdingai, tad kūnas pakluso man nespėjus paprieštarauti.

Keista, kad žmogus, kurį vos pažįstu, turi man tokią galią.

Kristianas pajudėjo nuo šaligatvio ir pasuko rankenėlę prietaisų skydelyje. Po sekundėlės pro groteles pliūptelėjęs karštis atitirpdė sustingusius skruostus.

Automobilio salone tvyrojo ištaigingas odos ir brangių prieskonių kvapas, be to, buvo taip švaru, kad net šurpu. Nei popierėlio, nei pusiau išgerto kavos puodelio, nei kokio pūkelio.

Nugrimzdusi giliai į sėdynę, pasižiūrėjau į vyriškį šalia.

– Visada pasiekiate savo, ar ne? – paklausiau lengvabūdišku tonu, mėgindama prasklaidyti ore tyrančią nepaaiškinamą įtampą.

Jis vos dirstelėjo į mane ir vėl nukreipė akis į gatvę.

– Ne visada.

Įtampa ne tik neišsisklaidė – ji dar sutirštėjo ir įsismelkė man į kraują, karšta, nerimastinga, lyg žarija, tik ir laukianti menkausio deguonies dvelksmo, kad įsiliepsnotų.

Misija žlugo.

Pasukusi galvą, įsistebeilijau pro priekinį stiklą, perne lyg nukamuota šios dienos įvykių, kad dar bandyčiau palaikyti pokalbį.

Nervingumas, kylantis krūtine į gerklę, nė kiek negelbėjo.

Turėjau atrodyti rami, santūri, visada ir visur įžvelgianti šviesiąją pusę, ta, kuri nepameta sveiko proto jokioje

situacijoje. Tokį įvaizdį kūriau beveik visą savo gyvenimą, nes būtent to iš manęs buvo tikimasi kaip iš Alonzo šeimos narės.

Alonzo nepatiria panikos priepuolių ir nepraleidžia naktų nerimaudami dėl visko, kas rytoj gali nenusisėkti.

Alonzo nesikreipia į psichoterapeutus ir nedžiausto nešvarių savo skalbinių svetimiems prieš akis.

Alonzo yra tobuli.

Vyniojau ant piršto grandinėlą, kol ši užsiveržusi nebepraleido kraujo.

Mano tėvai Kristianą tikriausiai *dievintų*. Pažiūrėti – tikra tobulybė.

Turtingas. Išvaizdas. Gerų manierų.

O mane visa tai siutino kone lygiai tiek pat, kiek ir šio vyro gebėjimas užpildyti visą erdvę aplink taip, kad jo esybė prasisemkia į kiekvieną plyšelį, kiekvieną užkaborį, ir daugiau mano mintyse niekam nelieka vietos.

Įsmeigiau akis į gatvę priešais, bet jo kvėpalų aromatas užtvindė plaučius, oda dūzgė mažne fiziškai jaučiant, kaip įsi-tempia jo raumenys sukiojant vairą.

Nereikėjo man sėsti į jo mašiną.

Visgi automobilyje ne tik sušilau; dar ir greičiau parsirasiu namo, palįsiu po dušu ir griūsiu į lovą. Laukiu nesulaukiu...

– Augalai gerai laikosi.

Jis mestelėjo tą sakinį taip atsainiai ir netikėtai, kad man prireikė kelių sekundžių susigaudyti, jog, pirma, kažkas nutraukė tylą ir, antra, tas kažkas buvo Kristianas, o ne mano vaizduotės pramanas.

– Atsiprašau?

– Augalai pas mane. – Jis sustojo prie raudono šviesoforo signalo. – Jie gerai auga.

Ką tai... *Aaa*.

Man galvoje nušvito, o kartu smigtelėjo pasididžiavimas.

– Džiaugiuosi. – Dabar, kai pokalbis pagaliau nukrypo į saugią, neutralią teritoriją, nedrąsiai šyptelėjau. – Jiems tereikia šiek tiek meilės ir dėmesio, kad klestėtų.

– Ir vandens.

Sumirksėjau sutrikusi dėl tokio dalykiško pareiškimo akmeniniu veidu.

– Ir vandens, – pakartočiau.

Žodžiai kurį laiką kybojo tarp mūsų, o tada prapliupau juoktis. Kristiano lūpų kampučiai vos vos užsiritė.

Įtampa pagaliau truputėlį atlėjo, mazgas krūtinėje šiek tiek atsileido.

Kai užsidedę žalias signalas, galingas variklio riaumojimas veik užgožė kitus jo žodžius:

– O gal jūsų pirštuose slypi stebuklinga galia.

Man užkaito skruostai, bet tik gūžtelėjau pečiais.

– Man tiesiog patinka augalai.

– Tuomet tobulai tinkate šiam darbui.

Jo augalai merdėjo, kai perėmiau jų priežiūrą mainais už tai, kad nemokėsiu didesnės nuomos.

Praėjusį mėnesį mano draugė Džulsė, su kuria kartu nuomojomės butą, susimetė gyventi su savo vaikinui. Kadangi neišgalėjau mokėti visos nuomos už butą, man liko du pasirinkimai: susirasti naują bendranuomį arba išsikraustyti iš „Miražo“.

Per kelis mėnesius prisirišau prie „Miražo“, bet buvau pasiryžusi verčiau nuomotis prastesnį būstą, nei gyventi su nepažįstamu žmogumi. Nerimastinga mano natūra to nebūtų pakėlusi.

Kristianas jau sykį sumažino mėnesio nuomą, kai mudvi su Džulse pirmą kartą apžiūrėjome butą ir prisipažinome, jog įprasta kaina viršija mūsų galimybes, todėl likau priblokšta, kai, man užsiminus, jog ketinu išsikraustyti, jis pateikė anksčiau minėtą pasiūlymą.

Man tai pasirodė šiek tiek įtartina, bet Kristianas – kitos mano draugės, Bridžitos, vyro bičiulis; dėl to jo pasiūlymą priėmiau šiek tiek lengvesne širdimi. Jau penkias savaites rūpinasi Kristiano augalais ir kol kas nieko baisaus nenutiko. Net kai užlipdavau pas jį į viršų, Kristiano niekada nematydavau; pati atsirakindavau, įeidavau į apartamentus, palaistydavau augalus ir išeidavau.

– Iš kur žinojote, kad tiksiu? – paklausiau.

Kristianas galėjo pasiūlyti man bet ką: lakstyti su visokiais smulkiais jo pavedimais, skalbti, tvarkyti namus (nors tam jis turėjo nuolatinę namų tvarkytoją). Prižiūrėti augalus – keista ir labai konkreti užduotis.

– Nežinojau. – Jo balse persipynė abejingumas ir dar kažkokia nesuprantama gaida. – Man tiesiog pasisekė.

– Jūs nepanašus į žmogų, kuris tiki laimingais atsitiktinumais.

Apie tai, kad Kristianas nesivadovauja jausmais, bylojo kiekvienas jo judesys, kiekviena aprangos detalė: griežtas kostiumo kirpimas, rami ir tiksli kalba, šaltas, atsiribojęs žvilgsnis. Visa tai – logiką, galią ir atšiaurų, kietą pragmatizmą garbinančio žmogaus bruožai. Ne žmogaus, tikinčio tokiais neapčiuopiamais dalykais kaip sutapimai.

Kažkodėl Kristianui tai pasirodė juokinga.

– Tikiu jais labiau, nei manote, – pasakė lyg pašiepdamas pats save ir sužadino man smalsumą.